

Saudade

I

Estiva a serán... Rosado encaixe
o sol encubre
no benigno ceo...

Todo é dozura... Suave síntese
a brisa latexar
do maino céfiro;
ond'a o rego no enxido valado
as augas marmurar
baixo os Salgueiros;
e n'as ondas, o musgo miudiño,
as follas murchadas
semellan mantelo,
no que as bágoas, que arrinca o dolore
cal brillantes febras
camiñar as vexo.

II

¡Ay... que ás lembranzas do meu espirto
xa non responden
sensibres ecos,
dos que na edade de rosa e de ouro,
da xuventude
nos anos ledos
mentras da sorte según os pasos
cicais xuraron
afeuto eterno
Albre frorido na Primaveira
da miña vida
Sentinme cheo,
cando, abundantes de min en torno
crein nas froles
o amor sinxelo.
Chegou o Estío d'adversidades
crisol xigante
dos sentimentos...
¡Das farras tolas pasou a edade!
unha trás outra
se desprenderon.

III

Cal follas murchas no tibio outono
por vals e montes
espalla o vento,
pra eternamente separar todas
as que n'un mesmo
tronco viviron...
tal, de min lonxe... a vida senten
os que d'a miña
sabia naceron.
Da luz fulxente das ilusións
sombrio rayo
cae o postreiro;
os que nas horas de louca farra
dérонme vida
cos seus alentos,
das desventuras do meu dôr fillas
da miña angustia
síntense alleos.

IV

¡De min coitado!... Frío e nevoso,
cruel, infresible
chega xa o Inverno...
Eu que n'un día cheo abondaba,
¡desamparado
son, sin achego!...
¿Quén nas postreiras crudas xiadas
calor daráme
co amigo seo?...
¿Quén n'esta loita xigante, mágoa,
hacharei ¡triste!
pra min valeiro?...
Mais... si a Dios compre, da miña vida
frío e nevoso
sentir o inverno...
Quero ¡coitado!..., anque sin forzas
loitar fervente
desnudo o peito.
Cando abatido, da loita canso
horfo socumba
no chan incerto...
¡Quero n'angustia da miña sorte
o anxel me atope
¡¡mirand'o ceo!!...

SEIXO REI